

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 9Co/110/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2516207601
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Bibiána Ťažiarová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2516207601.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Bibiána Ťažiarová a sudcov: JUDr. Martin Holíč a Mgr. Renáta Gavalcová, v právnej veci žalobcu: Slovenský plynárenský priemysel, a. s., IČO: 35 815 256, so sídlom Bratislava, Mlynské nivy 44/a, zastúpeného splnomocnencom: Jakubčák, advokátska kancelária, s. r. o., IČO: 47 255 706, so sídlom Bratislava, Michalská 14, proti žalovanému: A. W., nar. XX.X.XXXX, bytom D., o zaplatenie 208,48 Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Piešťany, č. k. 18Csp/89/2016-103 zo dňa 30. januára 2019 - II. a III. výrok, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom II. výroku vrátane závislého III. výroku potvrdzuje.

II. Žalovanému nepriznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. výkonom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 114,95 Eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 114,95 Eur od 25.5.2016 do zaplatenia, a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku, II. výkonom vo zvyšnej časti žalobu zamietol, III. výkonom priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 10,28 %.

2. Rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil právne aplikáciou § 488, § 489, § 491 ods. 1, § 494, § 51, § 52 ods. 1 až 4, § 517 ods. 1 veta prvá, ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. s poukazom aj na procesné ustanovenie § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, ods. 2, § 297 druhá veta, § 219 ods. 3 Civilného sporového poriadku.

3. Okresný súd vychádzal zo skutkových zistení, že strany sporu uzatvorili dňa 10.10.2014 Zmluvu o združenej dodávke plynu pre odberateľa plynu v domácnosti, s odberným miestom R. XXX/XX, S. G., a to na dobu určitú do 31.12.2014. Faktúrou č. 4900114723 zo dňa 16.3.2016, splatnou dňa 30.3.2016, vyúčtoval žalobca žalovanému sumu vo výške 78,53 Eur za zabezpečenie fyzického prerušenia/obmedzenia dodávky zemného plynu z titulu neoprávneného odberu pre koncového odberateľa vrátane dopravy. Faktúrou č. 3130108841 zo dňa 10.2.2016, splatnou dňa 24.2.2016, vyúčtoval žalobca žalovanému sumu vo výške 5,- Eur ako náhradu vynaložených nákladov za vystavenie a zaslanie upomienky. Vyúčtovacou faktúrou č. 7416871177 zo dňa 10.5.2016, splatnou dňa 24.5.2016, vyúčtoval žalobca žalovanému sumu vo výške 114,95 Eur titulom dodávky plynu za fakturačné obdobie 19.6.2015 - 28.4.2016. Faktúrou č. 3170139340 zo dňa 14.6.2016, splatnou dňa 28.6.2016, vyúčtoval žalobca žalovanému sumu vo výške 10,- Eur ako náhradu vynaložených nákladov za vystavenie a zaslanie upomienky. Listom zo dňa 8.4.2016 žalobca v súlade s ustanovením § 48 a 517 ods. 1

Občianskeho zákonníka odstúpil od zmluvy o dodávke plynu na odberné miesto č. 4101505501 (doručené žalovanému dňa 20.4.2016).

4. Okresný súd právne uzavrel, že žaloba bola podaná čiastočne dôvodne. Medzi stranami sporu vznikol záväzkový občianskoprávny vzťah na základe zmluvy o združenej dodávke plynu pre odberateľa plynu v domácnosti uzatvorenej dňa 10.10.2014, ktorá je spotrebiteľskou zmluvou. V časti neuhradenej vyúčtovacej faktúry za dodávky zemného plynu č. 7416871177 zo dňa 10.05.2016 na sumu 114,95 Eur, považoval nárok žalobcu za dôvodný, keďže ide o dlh žalovaného z titulu dodávok a spotreby zemného plynu za fakturačné obdobie 19.6.2015-28.4.2016. Tým, že žalovaný nesplnil svoj záväzok zo zmluvy a vystavenú faktúru neuhradil, dostal sa nasledujúcim dňom do omeškania s plnením svojho peňažného dlhu, čím žalobcovi vzniklo právo na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 5 % (5 + 0,0 %) ročne zo sumy 114,95 Eur odo dňa nasledujúceho po dni splatnosti faktúry č. 7416871177, splatnej dňa 24.5.2016, nakoľko základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky ku dňu vzniku omeškania (deň po dni splatnosti faktúry, t. j. k 25.5.2016) bola 0,00 %. Žalobcovi priznal úroky z omeškania v zákonnej sadzbe, tak ako boli uplatnené v žalobe, a to počnúc dňom nasledujúcim po dni platnosti faktúry, z ktorej žalobcovi právo na plnenie priznal, teda vo výške 5 % ročne zo sumy 114,95 Eur od 25.5.2016 do zaplatenia. Žalobu v časti sumy 5,- Eur v zmysle faktúry č. 3130108841 (splatnej dňa 24.2.2016) vystavenej titulom náhrady vynaložených nákladov za vystavenie a zaslanie upomienky, v časti sumy 10,- Eur v zmysle faktúry č. 3170139340 (splatná dňa 28.6.2016) vystavenej titulom náhrady vynaložených nákladov za vystavenie a zaslanie upomienky žalobu zamietol ako aj v časti sumy 78,53 Eur v zmysle faktúry č. 4900114723 (splatná dňa 30.3.2016) vystavenej titulom zabezpečenia fyzického prerušenia/obmedzenia dodávky zemného plynu z titulu neoprávneného odberu pre koncového odberateľa vrátane dopravy, ako nedôvodnú zamietol. V časti zamietnutej žaloby vychádzal z postavenia žalovaného, ktorý v zmluvnom vzťahu, a teda aj v tomto spore vystupuje ako spotrebiteľ. Výšku poplatku za upomienku jednostranne určil iba žalobca a slúži iba jeho účelu na vymoženie pohľadávky. Žalovanému sa za poplatok, ktorý mu je účtovaný iba v záujme dodávateľa, neposkytuje žiadne plnenie, v konaní nebol zo strany žalobcu predložený ani žiaden dôkaz, že si so žalovaným poplatok individuálne dohodol. Rovnako tak poplatok vo výške 78,53 Eur bol jednostranne určený iba dodávateľom bez dohody so spotrebiteľom. Cenník externých služieb a výkonov (teda cenník poplatkov žalobcu), na ktorý sa žalobca odvoláva, nie je zmluvným dojednaním účastníkov zmluvy. Od spotrebiteľa nie je možné požadovať poplatky, ktoré nie sú individuálne dojednané v zmluve. Žalobu zamietol aj v časti úrokov z omeškania z nepriznanej sumy.

5. O náhrade trov konania súd rozhodol tak, že prevažne úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 10,28 %. Podľa výsledku konania ako celku bol hrubý úspech žalobcu v rozsahu 55,14 % a hrubý úspech žalovaného v rozsahu 44,86 %, keď žalobca sa podanou žalobou domáhal zaplatenia sumy 208,48 Eur s príslušenstvom a súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 114,95 Eur s príslušenstvom.

6. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca výlučne II. a III. výroku, ktorým navrhol rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zmeniť a žalobe vyhovieť, alternatívne zrušiť a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a priznať mu nárok na náhradu trov aj odvolacieho konania s poukazom na § 365 ods. 1 písm. a), b), d), f), h) Civilného sporového poriadku. Argumentoval tým, že podstata nesprávneho rozhodnutia spočíva najmä v opomenutí postavenia a kompetencií Úradu pre reguláciu sieťových odvetví (ďalej aj „ÚRSO“), v absencii právomoci súdu konať vo veci prijateľnosti, či neprijateľnosti obchodných podmienok žalobcu, v nezohľadnení rozhodnutia ÚRSO, v nesprávnej aplikácii § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, v nesprávnom postupe a rozhodnutí súdu z hľadiska jeho odôvodnenia, možného preskúmania, presvedčivosti a prijateľnosti, nepredvídateľnom postupe konajúceho súdu, v porušení ustanovení o odstraňovaní väd podania, v porušení ustanovení o zjavne nedôvodnej žalobe, v nesprávnom právnom posúdení, v tom, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces. Poukázal na osobitnú zákonnú úpravu a reguláciu vykonávanú ÚRSO s tým, že už v žalobnom návrhu upriamil pozornosť na kompetencie ÚRSO, ktorý úrad ako jediný zákonom určený štátny orgán má vo svojej kompetencii schváliť a tým i určiť obsah obchodných podmienok žalobkyne, v dôsledku čoho sú tieto podmienky regulovanými ustanoveniami vo vzťahu medzi stranami. Z platného právneho poriadku (zo zákona o regulácii v sieťových odvetviach) a obchodných podmienok žalobcu schválených a určených národným regulátorom vyplýva, aké právne predpisy sa vzťahujú na vzťah strán, že tu je definovaný cenník externých služieb a výkonov

vydávaný dodávateľom, že neoddeliteľnou súčasťou zmluvy so spotrebiteľom sú obchodné podmienky schválené ÚRSO, ktoré podrobnejšie upravujú vzájomné vzťahy medzi dodávateľom a odberateľom a cenník dodávateľa v platnom znení, zverejnené na webovom sídle dodávateľa, že neoprávneným odberom je, ak odberateľ nedodrží zmluvne dohodnuté platobné podmienky, že obchodné podmienky žalobcu boli schválené a tým i určené ÚRSO. Citoval ďalej ust. § 129 CSP a vytkol súdu, že pokiaľ žaloba bola v niečom neúplná, mal žalobcu vyzvať na jej doplnenie, čo sa nestalo. Namietal tiež porušenie postupu podľa ust. § 138 CSP, v zmysle ktorého ak zo skutočností tvrdných v žalobe po predbežnom právnom posúdení je zrejmé, že žaloba je zjavne nedôvodná, súd vyzve žalobcu na späťvzatie žaloby, príp. na tento účel môže žalobcu vypočuť. Súd prvej inštancie nepostupoval ani podľa tohto ustanovenia zákona, čím žalobca stratil možnosť reagovať na doteraz nevyslovenú úvahu súdu o tom, ako posudzuje nárok na zaplatenie neskôr zamietnutého nároku. Namietal, že súd prvej inštancie bez ohľadu na ostatné mal posudzovať to, že obchodné podmienky, zmluvné podmienky žalobcu, odrážajú obsah regulačných ustanovení. Z rozhodnutí Súdneho dvora EÚ vyplýva, že vnútroštátny súd by mal osobitne skúmať možnú výluku. Súd prvej inštancie nemohol určiť záver o nepriznaní časti nároku s možným poukazom na neprijateľnosť zmluvnej podmienky v zmluvnej dokumentácii žalobkyne, nakoľko táto odráža obsah regulačných ustanovení (je priamo určená rozhodnutím regulačného úradu). S poukazom na § 17 ods. 13 zákona o energetike bol názoru, že je zo zákona povinná odberateľ (v tomto prípade žalovaný) upomínať, čo žalobca aj v tomto konkrétnom prípade urobil. Zo žiadneho ustanovenia platného právneho poriadku nevyplýva, že by bola žalobca povinný znášať s tým spojené náklady, osobitne v situácii, kedy táto činnosť vyplýva len z porušenia povinnosti odberateľa plynu. Zo žiadneho cenového rozhodnutia nevyplýva, že by náklady na toto upomínanie boli súčasťou nejakej inej zložky, položky platenej žalovaným žalobcovi. Ani súd v napadnutom rozhodnutí neuvádza, že by mala žaloba túto činnosť vykonávať bezodplatne (a prečo), resp. že by náklady na toto upomínanie boli súčasťou nejakej inej zložky, položky platenej žalovaným žalobcovi. Pri týchto nákladoch ide najmä o náklady sledovania úhrad žalovaného, náklady vyhotovenia upomienky, náklady obálky a kancelárskeho papiera, náklady podania zásielky na poštovú prepravu a náklady poštovného. ÚRSO schválil obchodné podmienky žalobcu tak, že „Dodávateľ je oprávnený účtovať odberateľovi cenu za ďalšie služby a výkony súvisiace s dodávkou plynu, ktoré nie sú zahrnuté v cene za združenú dodávku plynu, a ktoré si odberateľ objednal, alebo ich svojím konaním, nekonaním alebo omeškaním voči dodávateľovi vyvolal, a to podľa cenníka externých služieb a výkonov, vydaného dodávateľom a zverejneného na svojom webovom sídle žalobcu. Odberateľ podpisom zmluvy potvrdzuje, že sa s platným cenníkom služieb dodávateľa plynu oboznámil.“ (čl. IV bod 4). Žalovaný porušovaním svojich platobných povinností vyvolal povinnosť žalobcu temuto zaslať a vystaviť upomienku. Z ust. § 17 ods. 13 ZoE vyplýva, že žalobca musí sledovať úhrady žalovaného, neplnenie platobných povinností žalovaným musí zistiť a žalovaného musí upozorniť, a to všetko v rámci ochrany odberateľa plynu, nejedná sa teda o činnosť v záujme ochrany nejakých záujmov žalobcu. Za toto mu následne patrí náhrada nákladov, ktorú jej priznáva ÚRSO tak, že dodávateľ je oprávnený účtovať odberateľovi cenu za ďalšie služby a výkony súvisiace s dodávkou plynu, ktoré nie sú zahrnuté v cene za združenú dodávku plynu a ktoré si odberateľ objednal, alebo ich svojím konaním, nekonaním alebo omeškaním voči dodávateľovi vyvolal, a to podľa cenníka externých služieb a výkonov, vydaného dodávateľom a zverejneného na svojom webovom sídle žalobcu. Nemôže sa preto jednať o žiadnu sankciu, druh príjmu, či niečo podobné. Nie každá nerovnováha, ktorú spôsobujú ustanovenia zmluvných podmienok, je neprijateľná, ale takáto (neprijateľná) je nerovnováha značná. Z napadnutého rozhodnutia vôbec nevyplýva to, že by sa súd prvej inštancie problematikou nerovnováhy, či stupňa nerovnováhy akokoľvek zaoberal. Vytkol súdu prvej inštancie, že neaplikoval ust. § 53 ods. 12 Občianskeho zákonníka (s poukazom na ktoré ustanovenie by súd zmluvné podmienky žalobcu ako neprijateľné/neplatné určiť nemohol), že z rozhodnutia nevyplýva, že by súd skúmal okolnosti uzavretia zmluvy, osobitne to, že obchodné podmienky žalobcu určuje/schvaľuje národný regulátor, čo vylučuje zlý úmysel, či podobne negatívne označiteľné konanie žalobcu. Citovala ust. § 295 a § 303 ods. 2 CSP a podotkol, že pokiaľ by súd prvej inštancie chcel vec posúdiť komplexne, mohol si sám zadovážiť Obchodné podmienky poskytovania univerzálnej služby pri dodávke plynu pre odberateľov plynu kategórie domácnosť účinné od 1. januára 2016, Rozhodnutie Úradu pre reguláciu sieťových odvetví č. 0008/2015/P-OP z 2. decembra 2015, Rozhodnutie Úradu pre reguláciu sieťových odvetví č. 0010/2014/P-PP zo dňa 22. decembra 2014, vzorové obchodné podmienky Úradu pre reguláciu sieťových odvetví, Katalóg služieb spoločnosti SPP - distribúcia, a.s., Cenník externých služieb a výkonov súvisiacich s dodávkou plynu ev. č. ESaV 1/2016, kedy všetky tieto poklady sú dostupné na internete. Žalobca ďalej namietal nepredvídateľnosť postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie s poukazom na § 138 a § 299 ods. 2 CSP s tým, že v tejto veci už bol vydaný platobný rozkaz, kde bol žalovaný zaviazaný na zaplatenie v celom rozsahu

uplatnenom žalobcu (teda aj v rozsahu nároku zamietnutého), tento súd preto už posúdil tento nárok ako nárok súladný s platným právnym poriadkom a neskoršie rozhodnutie tohto súdu je preto pre žalobcu prekvapivé. Žalobca bol názoru, že preferenciu platnosti právneho úkonu je nutné osobitne zastávať i v spotrebiteľských vzťahoch. Táto je osobitne namieste s poukazom na § 53 ods. 1 a na § 53 ods. 12 Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti poukázal na nálezy Ústavného súdu SR z 28.4.2014 sp. zn. IV. ÚS 15/2014, z 1.4.2015 sp. zn. I. ÚS 640/2014. Poukázal na to, že podľa smernice Rady 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách regulované zmluvné dojednania žalobkyne nepodliehajú preskúmvaniu (potvrdené napr. rozsudkom Súdneho dvora EÚ z 10.9.2014 vo veci C-34/13 Monika Kušionová proti SMART Capital, a.s.) a že teda nejde a nemôže ísť o možnú sankciu žalobkyne voči žalovanej. Citoval znenie ust. § 366 CSP s tým, že má za to, že nesprávnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie je odstrániteľná s prihliadnutím na vyššie uvedené, kedy namieta hlavne nedostatky spočívajúce v právnom posúdení, k čomu (náprave) nie je nutné, či vhodné predkladať dôkazy, či prostriedky procesného útoku, namietala, že sú splnené podmienky i pre novoty v odvolacom konaní, a to s prihliadnutím na § 366 CSP osobitne písm. a/, c/ a d/. Navrhoval a predložil dôkazy, a to rozhodnutia ÚRSO, obchodné podmienky účinné od 1.1.2014 a od 1.9.2015 a tri cenníky externých služieb a výkonov. Bol názoru, že odvolaním napadnutý rozsudok je postihnutý vadou nepreskúmateľnosti z dôvodu nedostatočného odôvodnenia, v ktorej súvislosti poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky - uznesenia sp. zn. 2Cdo 238/2008 z 30.11.2009 a sp.zn. 7Cdo 201/2014, rozhodnutia sp. zn. 8Sžo/191/2010 a sp. zn. 2M Cdo 7/2009, na § 220 ods. 1 CSP, R 37/1985, uznesenie Ústavného súdu SR III. ÚS 107/07, viaceré rozhodnutia Ústavného súdu SR týkajúce sa preskúmateľnosti rozhodnutí, rozhodnutia Európskeho súdu Vetrenko v. Moldavsko z 18.5.2010 a Ruiz Torija v. Španielsko z 9.12.1994, čl. 2 ods. 1 až 3 CSP.

7. Žalovaný odvolanie nepodal, k doručenému odvolaniu žalobcu sa písomne nevyjadril.

8. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku účinného od 1.7.2016 - ďalej len CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - zároveň stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase jeho podania pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), bez potreby doplnenia dokazovania, keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné vyhovieť, keďže rozsudok súdu prvej inštancie je v napadnutom rozsahu (II. a III. výrok) vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 387 CSP.

9. Predmetom konania na súde prvej inštancie bola požiadavka žalobcu na zaplatenie sumy 208,48 Eur, úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 78,53 Eur od 31.3.2016 do zaplatenia, zo sumy 114,95 Eur od 25.5.2016 do zaplatenia, zo sumy 10 Eur od 29.6.2016 do zaplatenia, úroku z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 5,- Eur od 25.2.2016 do zaplatenia.

10. Výrokom I. súd prvej inštancie žalobe vyhovel (v sume 114,95 Eur, úroku z omeškania 5 % ročne zo sumy 114,95 Eur od 25.5.2016 do zaplatenia), ktorý nebol napadnutý odvolaním strán, preto nadobudol právoplatnosť.

11. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu vymedzeným rozsahom a dôvodmi odvolania žalobcu bolo posúdiť, či súd prvej inštancie rozhodol vo veci správne, ak II. výrokom žalobu vo zvyšku zamietol (suma 93,53 Eur, úrok z omeškania 5 % ročne zo sumy 78,53 Eur od 31.3.2016 do zaplatenia, zo sumy 10,- Eur od 29.6.2016 do zaplatenia, úrok z omeškania 5,05 % ročne zo sumy 5,- Eur od 25.2.2016 do zaplatenia), a to s poukazom na odvolacie argumenty uplatnené odvolateľom.

12. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že pri vyhodnotení vykonaného dokazovania každého z vykonaných dôkazov jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach bolo v konaní

dostatočným spôsobom preukázané, že návrh žalobcu, o ktorom bolo rozhodnuté napadnutým II. výrokom je nedôvodný, i keď na základe odlišného právneho posúdenia s poukazom na § 132, § 150 ods. 1 CSP.

13. Z obsahu spisu je zrejmé, že strany uzatvorili dňa 10.10.2014 Zmluvu o združenej dodávke plynu pre odberateľa plynu v domácnosti, s odberným miestom Zákostolská 266/19, Veľké Kostol'any, a to na dobu určitú do 31.12.2014. V zmluve sa strany dohodli, že neoddeliteľnou súčasťou zmluvy sú „Obchodné podmienky poskytovania univerzálnej služby pre odberateľov plynu v domácnosti“ (ďalej len „OP“) a Cenník plynu pre odberateľov kategórie Domácnosť“ (ďalej len „cenník“), ktoré sú zverejnené na internetovej stránke dodávateľa J. <.. Faktúrou č. 4900114723 zo dňa 16.3.2016, splatnou dňa 30.3.2016, vyúčtoval žalobca žalovanému sumu vo výške 78,53 Eur za zabezpečenie fyzického prerušenia/obmedzenia dodávky zemného plynu z titulu neoprávneného odberu pre koncového odberateľa vrátane dopravy. Faktúrou č. 3130108841 zo dňa 10.2.2016, splatnou dňa 24.2.2016, vyúčtoval žalobca žalovanému sumu vo výške 5,- Eur ako náhradu vynaložených nákladov za vystavenie a zaslanie upomienky. Vyúčtovacou faktúrou č. 7416871177 zo dňa 10.5.2016, splatnou dňa 24.5.2016, vyúčtoval žalobca žalovanému sumu vo výške 114,95 Eur titulom dodávky plynu za fakturačné obdobie 19.6.2015 - 28.4.2016. Faktúrou č. 3170139340 zo dňa 14.6.2016, splatnou dňa 28.6.2016, vyúčtoval žalobca žalovanému sumu vo výške 10,- Eur ako náhradu vynaložených nákladov za vystavenie a zaslanie upomienky. Upomienkou zo dňa 10.2.2016 žalobca okrem iného vyzval žalovaného na uhradenie pohľadávky po splatnosti, ktorá zahŕňa aj náhradu nákladov za vystavenie a zaslanie upomienky v sume 5,- Eur. Upomienkou zo dňa 14.6.2016 žalobca okrem iného vyzval žalovaného na uhradenie pohľadávky po splatnosti, ktorá zahŕňa aj náhradu nákladov za vystavenie a zaslanie upomienky v sume 10,- Eur. Listom zo dňa 8.4.2016 žalobca v súlade s ustanovením § 48 a 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka odstúpil od zmluvy o dodávke plynu na odberné miesto č. 4101505501 (doručené žalovanému dňa 20.4.2016). Žalobca si tak celkovo na jednotlivých poplatkoch vyúčtoval sumu 93,53 Eur (15,- Eur + 78,53 Eur).

14. Námietky žalobcu týkajúce sa absencie právomoci súdu vo veci posúdenia prijateľnosti či neprijateľnosti obchodných podmienok nepovažoval odvolací súd za opodstatnené. Je nesporné, že právomoc súdu pri uplatnenom nároku na zaplatenie poskytnutej služby - dodávky plynu do domácnosti spotrebiteľa na určené odberné miesto je súkromnoprávnym vzťahom a právomoc súdu vyplýva z ust. § 3 CSP, v zmysle ktorého súdy prejednávajú a rozhodujú súkromnoprávne spory a iné súkromnoprávne veci, ak ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú iné orgány. Tým nie je dotknutá kompetencia Úradu pre reguláciu sieťových odvetví, na ktorú osobitnú právnu úpravu poukázal právny zástupca žalobcu v odvolaní, ako aj právna úprava týkajúca sa práva Európskej únie (tzv. energetického balíčka) podľa označenia právneho zástupcu žalobcu.

15. Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva na spravodlivý proces v súvislosti s rozhodnutím súdu bez nariadeného pojednávania odvolací súd uvádza, že predmetom sporu bol (pôvodne) nárok žalobcu na zaplatenie 208,48 Eur istiny s príslušenstvom. V zmysle ust. § 297 CSP pojednávanie nebolo potrebné nariadiť, lebo sa jednalo o otázku jednoduchého právneho posúdenia, skutkové tvrdenia strán neboli sporné a hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšovala 1.000,- Eur. Uvedené ustanovenie predstavuje výnimku zo zásady verejného prejednávania vecí v spotrebiteľských sporoch vzhľadom na stanovený tzv. bagateľný cenový limit pri spotrebiteľských sporoch (1.000,- Eur) nebolo povinnosťou súdu prvej inštancie vo veci nariadiť pojednávanie v zmysle ust. § 297, a preto postupom súdu nedošlo k porušeniu práva strany sporu na spravodlivý proces. Uplatnené námietky týkajúce sa absencie podmienok pre rozhodnutie bez nariadenia pojednávania neboli relevantné. Súd prvej inštancie pri posudzovaní dôvodnosti uplatnených nárokov vychádzal zo žalobného návrhu, ako aj predložených listinných dôkazov. Vo vzťahu k žalobcovi ako poskytovateľovi služieb - dodávateľovi sa koncentračná zásada aplikuje do rozhodnutia vyhlásenia dokazovania za skončené. Z tohto dôvodu nebolo možné ani v rámci odvolacieho konania prihliadať na ďalšie listinné dôkazy, ktoré právny zástupca žalobcu v odvolacom konaní predložil. Podľa názoru odvolacieho súdu, pre posúdenie dôvodnosti uplatneného nároku, správneho posúdenia právneho vzťahu bolo možné dospieť na základe predložených listinných dôkazov, ktoré boli súčasťou žaloby.

16. K námietkam žalobcu o porušení postupu podľa § 138 CSP a o nepredvídateľnom postupe konajúceho súdu, odvolací súd uvádza, že zo zákona nevyplýva žiaden priamy následok nesplnenia povinnosti uvedenia zjavnej nedôvodnosti žaloby, nie je možné dospieť

k záveru, že by takéto porušenie povinnosti bolo vadou konania odôvodňujúcou prípadné zrušenie rozhodnutia vo veci samej. Neuvedenie predbežného právneho posúdenia nemožno považovať za procesný postup, ktorým by sa znemožňovalo strane uskutočnenie jej procesného práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

17. Z obsahu žaloby vyplýva, že žalobca podanú žalobu po skutkovej stránke (v bode II.) odôvodnil tak, že so žalovaným ako odberateľom uzatvoril zmluvu, predmetom ktorej bola povinnosť žalobcu dodávať žalovanému zemný plyn a povinnosť žalovaného za dodaný zemný plyn zaplatiť dohodnutú cenu s tým, že ďalšie práva a povinnosti žalobcu a žalovaného boli stanovené obchodnými podmienkami žalobcu dostupné na internetovej stránke žalobcu www.spp.sk <<http://www.spp.sk>> vrátane cenníkov žalobcu. Žalovaný žalobcom vystavené faktúry riadne a včas neuhradil, napriek písomným výzvam žalobcu. Žalobca v žalobnom návrhu vyčíslil pohľadávku voči žalovanému v celkovej výške 208,48 Eur istiny s príslušnými úrokmi z omeškania, ktorú špecifikoval s poukazom jednotlivé faktúry (v počte 4 ks). Pričom z listinných dôkazov (faktúry, upomienky) k žalobe pripojených je zrejmé, že skutkovo v rámci žalovanej sumy uplatňoval tiež úhrady za fyzické prerušenie/obmedzenie dodávky zemného plynu, ako aj poplatky za upomienky (opakované), čím vymedzil predmet konania po skutkovej stránke. Napriek neúplnosti (nepresnostiam) v skutkových tvrdeniach žalobcu a pri opise rozhodujúcich skutočností, ktoré bolo potrebné pravdivo a úplne, jednoznačne a konkrétne uviesť v obsahu samotnej žaloby, a nie odkazom na pripojené listinné dôkazy, v danom prípade aj podľa posúdenia odvolacieho súdu žaloba bola formálne spôsobilá na prejednanie, pričom s prihliadnutím i na to, že žalobca bol v konaní (už pri podaní žaloby) kvalifikovane zastúpený advokátom, nešlo o také nedostatky žaloby, ktoré by odôvodnili postup súdu podľa ust. § 129 CSP.

18. S poukazom na už vyššie uvedené odvolací súd dopŕňa, že nezistil existenciu odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods.1 písm. a) CSP spočívajúcom v nedostatku procesných podmienok konania, ku ktorej vade prihliadne, aj keď nebola v odvolacích dôvodoch uplatnená (§ 380 ods.2 CSP). Tento odvolací dôvod je naplnený iba za situácie, ak nie sú splnené podmienky, za ktorých súd môže konať a rozhodnúť. V konaní sa začalo kvalifikovaným spôsobom na základe riadne podanej žaloby, strany sporu disponovali procesnou subjektivitou a spôsobilosťou, bola daná právomoc príslušného súdu na konanie, a neexistovali ani negatívne procesné podmienky ako prekážka už začatého konania či rozhodnutej veci. Nebol daný ani odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP, ktorý je naplnený vtedy, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Obsah práva na spravodlivý proces je pomerne široký a medzi jeho zložky možno zaradiť predovšetkým právo na prístup k súdu, právo na súd zriadený zákonom, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý a navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, či právo na jeho preskúmanie. K porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie ale dochádza len v prípadoch, ak zásah do procesných práv strany sporu dosiahne takú intenzitu, že celé konanie pre súdom sa javí ako nespravodlivé. Postupom súdu prvej inštancie tento odvolací dôvod nebol naplnený, keď žalobcovi nebola v konaní odňatá možnosť na riadne uplatňovanie procesných prostriedkov na ochranu svojich záujmov a rozhodnutie vydané vo veci samej nenesie známky svojvôle a zjavnej arbitrárnosti.

19. Aj v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva odôvodnenie rozhodnutia neznamená, že na každý argument je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (napr. Georgias v. Grécko z 29.5.1997, Ruiz Torija c/ Španielsko z 9.12.1994). Odôvodnenie rozhodnutia, ktoré stručne, jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo strany na spravodlivý proces (napr. rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II.ÚS 44/03, III.ÚS 209/04, I.ÚS 117/05). Aj podľa názoru odvolacieho súdu, napadnuté rozhodnutie spĺňa náležitosti vyplývajúce z ust. § 220 ods. 2 CSP, je jasné, zrozumiteľné a najmä preskúmateľné.

20. V súvislosti s námietkami a argumentáciou žalobcu, že Úrad pre reguláciu sieťových odvetví (ďalej aj „ÚRSO“) ako orgán štátnej správy pre oblasť regulácie sieťových odvetví s celoslovenskou pôsobnosťou bol zákonom zmocnený na to, aby schvaľoval, a tým aj určoval Obchodné podmienky žalobcu, ktoré sa aplikujú i na jeho zmluvný vzťah so žalovaným a že tento Úrad opakovane konštatoval, že Obchodné

podmienky žalobcu sú v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi - odvolací súd poukazuje na to, že v Obchodných podmienkach žalobcu schválených ÚRSO je upravené oprávnenie dodávateľa prostredníctvom prevádzkovateľa distribučnej siete SPP - distribúcia, a.s. na náklady odberateľa prerušiť alebo obmedziť dodávku plynu z dôvodov neplnenia povinnosti na strane odberateľa, národný regulačný orgán - ÚRSO však neschvaľuje konkrétnu výšku odplaty za tieto služby či úkony, ktorú si žalobca určuje sám, a to s možnosťou jej jednostrannej zmeny. Úkon prerušenia dodávky plynu z dôvodu neplnenia povinnosti odberateľa nepochybne má povahu sankcie za nesplnenie záväzku spotrebiteľa (ust. § 53 ods. 4 písm. k/ Občianskeho zákonníka, smernica Rady 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách), a preto náhrada nákladov s tým spojených by mala byť od spotrebiteľa požadovaná v primeranej výške, zodpovedajúcej skutočným a dodávateľom preukázateľne vynaloženým nákladom v súvislosti s týmito úkonmi a nemala by plniť funkciu „strašiaka“, ale predovšetkým má táto odplata plniť funkciu peňažnej náhrady pre dodávateľa za riziko, ktoré znáša v dôsledku nesplnenia povinnosti odberateľom, príp. za vzniknutú škodu.

21. Aj napriek tomu, že v danej veci právny vzťah medzi stranami bol založený zmluvou o dodávke plynu podľa zákona č. 251/2012 Z. z. o energetike, jedná sa o spotrebiteľskú zmluvu v zmysle ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, tak ako aj správne uzavrel prvoinštančný súd, pretože ju uzatváral žalobca ako dodávateľ a žalovaný ako spotrebiteľ, pričom obsah zmluvy bol daný žalobcom bez možnosti žalovaného privodiť akúkoľvek zmenu, preto je potrebné predmetný právny vzťah posúdiť podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka. Aj v poznámke pod čiarou § 17 zákona o energetike sa uvádza odkaz na zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a § 52 Občianskeho zákonníka. Ustanovenie § 53 Občianskeho zákonníka sa týka iba podmienok, ktoré zákon označuje za neprijateľné. Ide o podmienky, ktoré sú nečestné, neslušné, hrubo poškodzujúce spotrebiteľa, a preto ich použitie zákon sankcionuje absolútnou neplatnosťou. Vyjadruje snahu, aby dodávateľ v spotrebiteľských zmluvách pristupoval k tvorbe podmienok v súlade s dobrými mravmi. Je potrebné dodať, že spotrebiteľ z povahy veci v súčasných podmienkach štandardizácie produktov bežnej spotreby, ako aj zmluvných podmienok, má iba fiktívnu možnosť ovplyvniť podstatu zmluvných podmienok, ktoré sú mu zo strany dodávateľa predložené, pričom často vzhľadom na ich rozsiahlosť a použitú právnu terminológiu nemá možnosť, či už ich vôbec prečítať, resp. pochopiť ich obsah. Ide teda o zákonný zákaz používania neprijateľných podmienok, ktoré vyvolá právoplatné súdne rozhodnutie a dodávateľ je povinný zdržať sa ich používania. Ochrana spotrebiteľa sa týka iba formulárových zmlúv, ktoré sú uzatvárané na základe predbežne formulovaného zmluvného formulára, ktorý má dodávateľ vopred pripravený, a ktorý používa v dvoch alebo viacerých prípadoch, pričom spotrebiteľ spravidla obsah zmluvy nemení.

22. Východiskom spotrebiteľskej ochrany je postulát, podľa ktorého sa spotrebiteľ ocitá vo fakticky nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom, a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii s ohľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho, lepšiu znalosť práva a ľahšiu dostupnosť právnych služieb a konečne so zreteľom na možnosti stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Pre takéto vzťahy je charakteristické, že podnet ku zmluvnému jednaniu prichádza z pravidla od dodávateľa, pričom spotrebiteľ nie je na všetky zmluvné dojednania pripravený a skúsený.

23. Spoločným znakom tejto úpravy je teda snaha práva vyrovnať túto faktickú nerovnosť, a to formou aj prípadného obmedzenia autonómie vôle. Základným princípom spotrebiteľských zmlúv je zásada, podľa ktorej nesmú obsahovať neprijateľnú podmienku, teda také zmluvné dojednanie, ktoré spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a to pod sankciou absolútnej neplatnosti takejto podmienky (§ 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka <.).

24. Podľa § 132 ods. 1 CSP <., v žalobe sa okrem všeobecných náležitostí podania uvedie označenie strán, pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh.

25. Podľa § 149 CSP <., prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky.

26. Podľa § 150 ods. 1 CSP <., strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu.

27. Navrhovanie dôkazov v civilnom sporovom konaní má priamu spojitosť s povinnosťou tvrdenia (§ 132 ods. 1, § 150 ods. 1 CSP <.). Povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť môže strana plniť od začiatku konania, v žalobe, vo vyjadrení k nej, mimo týchto procesných úkonov, v rámci prípravy pojednávania, pri odročovaní pojednávania. Povinnosť označiť dôkazy sa vzťahuje na všetky tvrdenia, ktoré sa uviedli v žalobe. Poslednou procesnou možnosťou splnenia dôkaznej povinnosti je okamih vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania (§ 154 CSP <.). Cieľom povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na strane konania, bez ohľadu na jej procesné postavenie. Nesplnenie dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých stranou v opačnom procesnom postavení než je ten, kto nesplnil alebo nedostatočne splnil svoju dôkaznú povinnosť.

28. Rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi strany v spore závisí na tom, ako vymedzuje právna norma ich práva a povinnosti. Obvykle platí, že skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vystihuje aktuálnu skutkovú a dôkaznú situáciu konania. V priebehu sporu sa môže meniť, teda môže dochádzať k jeho prerozdeleniu.

29. Skutočnosti a dôkazy, ktoré strana neuplatnila v konaní pred súdom prvej inštancie nemožno v zásade pred odvolacím súdom uplatniť (výnimky formuluje ustanovenie § 366 CSP <.). V civilnom procese sa uplatňuje tzv. neúplný apelačný systém, kedy súd je viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania a strana môže v odvolacom konaní vzniesť námietky proti postupu prvoinštančného súdu len v prípade, ak dané námietky boli už predmetom posudzovania zo strany tohto súdu. Súd druhej inštancie vystupuje len ako opravný súd, jeho úlohou nie je vykonávať nové dôkazy, či zaoberať sa novými skutočnosťami, ktoré v prvostupňovom konaní neboli produkované.

30. Právo strany sporu, aby vec bola prejednaná verejne a v jej prítomnosti s možnosťou vyjadriť sa k vykonávaným dôkazom, zaručené článkom 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, znamená, že súd je povinný strane poskytnúť priestor na uplatnenie tohto práva. Uvedená požiadavka je vyjadrená aj v ustanovení § 160 ods. 1 CSP <., podľa ktorého súd poskytuje stranám poučenia o ich procesných právach a povinnostiach v rozsahu ustanovenom týmto zákonom. Osobitné prípady poučovacích povinností formuluje Civilný sporový poriadok v jednotlivých ustanoveniach s cieľom dosiahnuť špeciálny prístup v kontexte konkrétnej procesnej situácie. Je vždy na strane sporu, či náležite využije možnosti, ktoré sa jej v súdnom konaní ponúkajú. V tejto súvislosti sa žiada zdôrazniť, že práve žalobca nesie zodpovednosť za to, že prezentuje súdu konzistentné skutkové tvrdenia podporené dôkazmi. Pokiaľ túto povinnosť nesplní, prejaví sa to v rozhodnutí vo veci samej. Nedostatky v procesnej aktivite strany nemôže súd v sporovom konaní riešiť prostredníctvom inštitútu špeciálneho procesného poučenia podľa § 129 ods. 1 CSP <., pretože daná regulácia upravuje len dôsledky nedostatkov vo formálnych náležitostiach žaloby, nie jej materiálnu podstatu. Inak povedané, prvoinštančný súd nemohol pri existujúcich vecných nedostatkoch návrhu a pri nesplnení dôkaznej povinnosti, uvedené riešiť procesným poučením. Pokiaľ by súd poskytol takúto nenáležitú pomoc jednej procesnej strane, potom by fakticky mohol neprímerane odoprieť spravodlivý proces strane vystupujúcej v opačnom procesnom postavení, čo je neprípustné.

31. Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že zákon stranám ukladá povinnosť objasniť všetky potrebné skutočnosti a označiť k nim potrebné dôkazné prostriedky (ide o povinnosť tvrdenia a povinnosť dôkaznú). Povinnosť tvrdenia a dôkazná povinnosť postihuje obe strany sporu v konaní ovládanom prejednacou zásadou, t. j. v sporovom konaní, keďže nesplnenie tejto povinnosti môže mať pre stranu nepriaznivý dôsledok v podobe nepriaznivého výsledku sporu. Okolnosť, že strana v sporovom konaní nesie nebezpečenstvo nepriaznivého výsledku procesu, sa označuje v procesnej teórii jeho procesnou zodpovednosťou. Navrhovanie dôkazov má priamu spojitosť s povinnosťou tvrdenia. Dôkazným bremenom je zodpovednosť strany za výsledok konania, ktorý závisí od zistení z navrhnutých alebo z vykonaných dôkazov. Zmysel uplatňovania dôkazného bremena spočíva v zabezpečení reálneho uplatnenia základného práva na súdnu ochranu aj v prípadoch, v ktorých sa vykonávajú všetky navrhnuté dôkazy, prípadne aj iné, než navrhnuté a súd napriek tomu nemá

jednoznačný skutkový základ pre svoje rozhodnutie. V tomto prípade musí rozhodnúť v situácii dôkaznej núdze, ktorej dopad (neúspech v konaní) pričíta tej strane, na ktorej predovšetkým podľa predpisov hmotného práva leží dôkazné bremeno, t. j. zodpovednosť za preukázanie skutočností významných z hľadiska hmotného práva.

32. Predmetná zmluva, vrátane sporných dojednaní, spĺňa predpoklady, aby mohla byť predmetom súdnej kontroly, či nevyvolávajú hrubú nerovnováhu v neprospech spotrebiteľa (§ 53 ods. 1 a násl. Občianskeho zákonníka).

33. Nemali by byť pochybnosti o tom, že zmluvu pripravoval žalobca, že tento typ zmluvy používa voči viacerým spotrebiteľom a tiež zo žiadnej skutočnosti nevyplýva, že by si niektorú zmluvnú podmienku a vôbec nie sporné poplatky žalovaný individuálne vyjednal.

34. Nemali by byť rovnako pochybnosti, že obidva poplatky (za upomienky aj za zabezpečenia fyzického prerušenia/obmedzenia dodávky ZP z titulu neoprávneného odberu pre koncového odberateľa vrátane dopravy) nespádajú pod hlavný predmet plnenia a ani cenu poskytnutej (plynovej) služby. Občiansky zákonník < síce explicitne v tzv. čiernom zozname (§ 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka) výlučne takéto poplatky nereguluje, no niet žiadnej zákonnej prekážky podrobiť súdnej kontrole sporné poplatky podľa generálnej klauzuly (§ 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

35. Z hľadiska posúdenia nekalých podmienok v spotrebiteľských zmluvách Smernica Rady 93/13/ <EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách si stanovila práve za cieľ vyvážiť faktickú nerovnováhu medzi dodávateľom a spotrebiteľom pozitívnym zásahom štátu. Zásadný posun v prejednávanej otázke predstavuje v spotrebiteľských právnych veciach judikatúra Súdneho dvora Európskej únie.

36. Súdny dvor výkladom smernice Rady 93/13 EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách stanovil zásadné pravidlo pre kvalifikáciu zmluvnej podmienky za nekalú, ak sa odkláňa od dispozitívnych noriem zákona v neprospech spotrebiteľa (napr. C-415/11, AZIZ) cit. „Článok 3 ods. 1 smernice 93/13 sa má vykladať v tom zmysle, že: - pojem „značná nerovnováha“ ku škode spotrebiteľa treba posúdiť na základe analýzy vnútroštátnych právnych predpisov uplatňovaných v prípade absencie dohody medzi zmluvnými stranami s cieľom posúdiť, či a prípadne v akej miere je právne postavenie spotrebiteľa vyplývajúce zo zmluvy nevýhodnejšie než právne postavenie zakotvené v platnom vnútroštátnom práve. ... - na účely určenia, či dôjde k nerovnováhe „napriek požiadavke dôvery [dobrej viery - neoficiálny preklad]“, treba preveriť, či predajca alebo dodávateľ, ktorý zaobchádza so spotrebiteľom čestne a rovnocenne, mohol rozumne očakávať, že by tento spotrebiteľ súhlasil s dotknutou podmienkou po individuálnom dojednaní“.

37. Zákonodarca opakovane pristúpil k regulácii úverových vzťahov a oficiálne sa kritizuje nadmerný nárast zadĺženia obyvateľstva z úverových vzťahov. Cit napr. z dôvodovej správy k novele nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. <. vykonanej nar. vl. č. 586/2008 Z. z. <. „Cieľom predkladaného návrhu je docieľiť vyváženú právnu úpravu v oblasti sankcií, a tak zamedziť jednej z foriem úžerných praktík v spotrebiteľských veciach. Reaguje sa na sofistikovanejšie a oveľa nebezpečnejšie úžerné praktiky, pri ktorých sa síce nedojednávava vysoký úrok za poskytnutie peňažných prostriedkov, ale cez množstvo zmluvných pokút a iných sankcií sa ospravedlňuje neprímeraný nárast výšky pohľadávky. Podľa článku 8 <. Smernice Rady 93/13/EHS <. z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách môžu štáty prijať prísnejšie opatrenia za účelom zabezpečenia maximálneho stupňa ochrany spotrebiteľa. Navrhovaná právna úprava bez ujmy pre dodávateľa zabezpečuje jednoduchšie, ale predovšetkým jednotnejšie pravidlá pri sankciách spojených s porušením záväzku spotrebiteľa....Spotrebiteľské vzťahy nesmú byť zdrojom neprímeraných ziskov...“

38. Odvolací súd má za to, že poplatky, ktoré umožňujú žalobcovi (dodávateľovi) získať objektívne vyššiu čiastku ako sú skutočné náklady (poplatok za upomienku) narušujú rovnováhu zmluvných strán. Objektívne takéto poplatky, aj keby boli upravené v zmluve, sú spôsobilé získať od spotrebiteľa čiastku prevyšujúcu skutočné náklady na takéto výdavky dodávateľa. Je potrebné si uvedomiť, že zmluvu o združenej dodávke plynu pre odberateľov plynu v domácnosti vyhotovuje jednostranne dodávateľ, pričom žalobca v priebehu celého nepreukázal, žeby tieto poplatky boli individuálne dojednané.

39. Zvolená výška poplatku za upomienku jednoznačne sankčný charakter, pretože suma 15,- Eur (5,- Eur + 10,- Eur) zrejme presahuje administratívne náklady, ktoré žalobca s upomienkou má. Svojou podstatou tak u poplatku za upomienku nejde o paušalizáciu nákladov spojených s uplatňovaním pohľadávky v zmysle § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka <., ale skôr o zmluvnú pokutu v zmysle § 544 ods. 1 Občianskeho zákonníka <. za omeškanie dlžníka spojené so zaslaním upomienky odberateľovi. Okrem toho rozhodnutie o jej výške je v konečnom dôsledku na vôli žalobcu, pretože len on rozhodne či a koľko upomienok zašle.

40. Zo žalobcom predloženej Zmluvy o združenej dodávke plynu je nepochybné, že v nej nie sú uvedené žiadne individuálne dojednania ohľadom výšky poplatkov, ani nijakým spôsobom nepreukázal súdu, žeby mu za zaslanie týchto upomienok (5,- Eur + 10,- Eur) vznikli nejaké reálne náklady v uvedenej výške, a že upomienky boli žalovanému skutočne aj odoslané (resp. doručené). Odvolací súd má za to, že (iba) poukaz v žalobe, že obchodné podmienky sú dostupné na webovej stránke, v danej veci neobstoja. Zároveň v prípade poplatku (za upomienku) takéhoto typu zaň dodávateľ spotrebiteľovi neposkytol žiadne protiplnenie. Tieto skutočnosti len podporujú už vyššie uvedené, a to, že predmetný poplatok predstavuje iba ďalšiu sankciu v prípade omeškania spotrebiteľa s úhradami dlhu, nie iba skutočnú náhradu nákladov dodávateľa. Podstatou týchto poplatkov je pridanie bližšie nešpecifikovaných a spotrebiteľovi nevysvetlených nákladov, ktoré navyše nie sú preukázané. Skutočnosť, že výška zmluvne určených poplatkov nekorešponduje s reálnymi nákladmi, ktoré veriteľovi môžu vzniknúť v súvislosti s upomienkami nasvedčuje to, že výška poplatkov sa líši upomienka 5,- Eur, upomienka 10,- Eur. Odvolací súd má za to, že paušálna výška poplatku za upomienku plne zapadá do definície neprijateľnej zmluvnej podmienky, tak ako to mal zrejme na mysle aj súd prvej inštancie, pričom v oblasti ochrany spotrebiteľa je potrebné mať na zreteli zásadu poctivosti, a to vo forme tzv. princípu dôvery v oblasti ochrany spotrebiteľa.

41. Vo vzťahu k poplatkom za upomienky odvolací súd ešte poukazuje na to, že upomienka ako taká nemôže mať sankčný charakter, v opačnom prípade by totiž mala povahu tzv. skrytej zmluvnej pokuty, čo je vo vzťahu k spotrebiteľovi netransparentné. Podstatou týchto poplatkov je pridanie bližšie nešpecifikovaných a spotrebiteľovi nevysvetlených nákladov, ktoré nie sú preukázané. Poplatok za upomienku nemožno chápať ani ako poplatok za službu, plnenie, ktoré je poskytované spotrebiteľovi. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Co/350/2012 zo dňa 22.05.2014 citovaný už v odseku 35, v ktorom krajský súd uviedol: „Odvolací súd zastáva názor, že neprijateľnou zmluvnou podmienkou je podmienka, ktorá vyvoláva v neprospech spotrebiteľa, ako slabšej zmluvnej strany, hrubú nerovnováhu. Znak neprijateľnej zmluvnej podmienky naplnia nielen podmienka, ktorá je neprimeraná (napr. neprimeraná sankcia za porušenie záväzku spotrebiteľa), ale aj podmienka, ktorá je neurčitá alebo je v rozpore s „ratio legis“ zákonného ustanovenia, podľa ktorého bola dojednaná (napr. úroky z omeškania nad limit podľa nar. vl. 87/1995 Z. z. <.). Neprijateľnou zmluvnou podmienkou je aj podmienka, ktorá vyjadruje finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie „ktoré mu po materiálnej stránke nie je dodané a slúži v skutočnosti záujmom dodávateľa (tzv. teória skutočného plnenia spomínaná najčastejšie v súvislosti s poplatkami v spotrebiteľských úverových vzťahoch). Neprijateľnou je aj zmluvná podmienka, ktorá vyjadruje finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie, ktoré mu po materiálnej stránke nie je dodané a slúži v skutočnosti záujmom dodávateľa (tzv. teória skutočného plnenia spomínaná najčastejšie v súvislosti s poplatkami v spotrebiteľských úverových vzťahoch). Vo vyrubovaní poplatku za výzvu na zaplatenie dlžnej čiastky a upomienok obdobného charakteru je zrejmy vlastný ekonomický záujem žalobcu. Podľa odvolacieho súdu je v účtovaní takýchto poplatkov navyše citeľná snaha žalobcu o minimalizovanie nevyhnutnosti vlastných pohľadávok a navyšovanie konečného finančného zaťaženia spotrebiteľa neplniaceho si svoje záväzky, a to v rozpore s účelom právnej úpravy spotrebiteľských zmlúv obsiahnutej najmä v ustanoveniach § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Poplatky za služby spojené s administratívnou agendou (poplatky za upomienky), predstavujú plnenia, ktoré nie sú v záujme spotrebiteľa a konanie žalobcu spočívajúce v účtovaní takýchto poplatkov možno hodnotiť vo vzťahu k spotrebiteľovi (v danom prípade vo vzťahu k žalovanému) ako poškodzujúce. Preto s poplatkami za takéto plnenia sa spája záver o ich neprijateľnosti. Pre spotrebiteľa je vždy neprijateľné spoplatňovanie akýchkoľvek úkonov a služieb dodávateľa, ktorými spotrebiteľovi neposkytuje skutočné protiplnenie, ale naopak tieto sú poskytované (vykonávané) vo vlastnom záujme dodávateľa.“

42. Uplatňovanie uvedeného poplatku je možné zároveň považovať za priečiace sa dobrým mravom v zmysle § 3 <. a § 39 Občianskeho zákonníka <.. V danej súvislosti odvolací súd poukazuje aj na

rozhodnutie Vrchného krajinského súdu v Brandenburgu (Brandenburgisches Oberlandesgericht) z 21. júna 2006 č. k. 7 U 17/06, v ktorom sa uvádza, že už také poplatky ako poplatky za vydanie náhradnej kreditnej karty, vystavenie kvitancie v predpísanej pozemkovoknižnej forme, skúmanie a preverovanie pomerov a upomienky sú neprijateľné.

43. Odvolací má za to, že paušálna výška poplatku za upomienku plne zapadá do definície neprijateľnej zmluvnej podmienky, pričom v oblasti ochrany spotrebiteľa je potrebné mať na zreteli zásadu poctivosti, a to vo forme tzv. princípu dôvery v oblasti ochrany spotrebiteľa.

44. Ústavný súd Českej republiky v nálezoch II.ÚS 3/06 < zo 06.11.2007 a I.ÚS 3512/11 z 11.11.2013 uviedol, že uplatňovanie princípu dôvery v úkony ďalších osôb v sociálnom styku je základným predpokladom pre fungovanie komplexnej spoločnosti. Dôveru je potrebné pokladať za elementárnu kategóriu sociálneho života. V praxi sa zásada poctivosti prejavuje okrem iného v tom, že text spotrebiteľskej zmluvy, osobitne vtedy, keď sa jedná o formulárovú zmluvu, má byť pre priemerného spotrebiteľa dostatočne čitateľný, prehľadný a logicky usporiadaný.

45. Vo vzťahu k poplatku za prerušenie dodávky plynu vo výške 78,53 Eur odvolací súd poukazuje aj na to, že žalobca nepreukázal jeho individuálne dojednanie (s poukazom na obsah predmetnej zmluvy), ani, že k prerušeniu dodávky plynu skutočne došlo, keďže nepredložil žiaden dôkaz (napr. zápis o prerušení na odbernom mieste podpísaný žalovaným, teda žalobca neuviedol všetky rozhodujúce skutočnosti a nepredložil dôkazy, z ktorých mala vyplynúť oprávnenosť ním uplatneného nároku na zaplatenie nákladov žalobcom vynaložených v súvislosti s fyzickým prerušením dodávky plynu z dôvodov neplnenia povinnosti žalovaného (odberateľa plynu), nepreukázal, že došlo k fyzickému odpojeniu dodávky zemného plynu na odbernom mieste, nepreukázal, že k odpojeniu skutočne došlo, kedy sa tak stalo a aké náklady spojené s týmito úkonmi mu vznikli, nepredložil dôkazy na preukázanie svojho tvrdenia, že obchodnej spoločnosti SPP - distribúcia, a.s. riadne zaplatil ňou fakturovanú odplatu za poskytnutú službu prerušenia vo vzťahu k odbernému miestu žalovaného, uvedené nedostatky nemali vplyv na prejedateľnosť žaloby, ale mali význam len pre procesný (ne)úspech žalobcu v spore. Odvolací súd v tejto súvislosti považuje za potrebné pripomenúť, že poučovacia povinnosť súdu nie je bezbrehá, ako vyplýva i z nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. III.ÚS 104/96 z 19.9.1996. K zachovaniu „férovosti“ súdneho konania prispieva primárna nemožnosť súdu poučovať stranu sporu o jej hmotnoprávných súvislostiach, ktoré vyplývajú z nestrannosti všeobecných súdov a zo zásady rovnosti strán sporu. V ústavnoprávnom meradle je potom súd povinný vyvarovať sa takých poučení, ktorými by ovplyvnil vzájomné procesné postavenie strán, príp. zmenšil zodpovednosť strany za jej procesný postup v konaní (Števec, M. a kol.: Civilný sporový poriadok. Komentár, Praha: C. H. Beck, 2016, s. 599).

46. V civilnom sporovom konaní strana sporu má v prvom rade povinnosť tvrdenia, na ktorú nadväzuje s ňou súvisiaca povinnosť označiť dôkazy na preukázanie týchto tvrdení. Tieto povinnosti spočívajú v tom, že žalobca musí jednak tvrdiť konkrétne skutočnosti, ktoré uplatnený nárok odôvodňujú a jednak označiť dôkazy preukazujúce jeho tvrdenia. Dôkazy je potrebné označiť presne a úplne tak, aby ich súd mohol vykonať. Neoznačenie, príp. neúplné označenie dôkazov nie je vadou žaloby. Nesplnenie povinnosti tvrdiť a preukazovať skutočnosti, ktoré sú podstatné pre rozhodnutie vo veci samej, neodôvodňuje odmietnutie žaloby pre jej vady, ale je vždy dôvodom pre jej zamietnutie po vecnom prejedaní veci. Strana sporu, ktorá neoznačila dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé následky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov.

47. V súvislosti s poplatkom za zabezpečenie účtovného prerušenia/obmedzenia dodávky ZP je problematický (aj) spôsob akým žalobca pristúpil k náhrade tejto ujmy tzv. paušalizovaným spôsobom prostredníctvom poplatkov. Pri tomto spôsobe vzniká vždy nezanedbateľné nebezpečenstvo, že paušalizovaná suma nemusí vždy korešpondovať so skutočnými nákladmi. Niet pritom najmenšieho dôvodu, aby spotrebiteľ platil popri cene za odobratý plyn ďalšie platby nad odobratý plyn a nad vzniknuté náklady. Ak sa zoberú do úvahy súčasné IT postupy a technické vymoženosti počítačom (účtovne) prerušiť vzťah so spotrebiteľom služby, tak suma 78,53 Eur za prerušenie je prima facie neprimeraná a prehnaná. V aplikačnej praxi súdov možno vysledovať pri podstatne nižších poplatkoch závery súdov o ich neakceptovateľnosti (napr. poplatok za vystavenie kvitancie 3 Eur; rozsudok Vrchného krajinského súdu v Brandenburgu (Brandenburgisches Oberlandesgericht) z 21. júna 2006 č.k. 7 U 17/06).

48. Podľa občianskeho práva má dodávateľ právo na náhradu skutočnej škody, ktorú predstavuje skutočná škoda (zmenšenie majetku) a ušlý zisk (§ 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Príslušenstvom pohľadávky sú úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s uplatnením pohľadávky (§ 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka). Náhrada nemajetkovej ujmy (relutárna satisfakcia) sa zdá neprichádza do úvahy ani teoreticky (nieť vážneho zásahu do povesti firmy).

49. Je teda evidentné, že sporný poplatok nezodpovedá občianskemu právu, znamená nezaslúžený príjem pre žalobcu, defraudujú cenu hlavnej služby (dodávka plynu) a tiež adekvátne sankčné mechanizmy, a tým zároveň poškodzujú spotrebiteľov. Ak by sa malo plniť bez ďalšieho len a len na základe toho, že žalobca musel uhradiť faktúru, spotrebiteľia by nemali žiadne možnosti ochrany pred akoukoľvek svojvôľou pri stanovovaní nákladov prerušenia/obmedzenia.

50. Je vecou žalobcu, aby v trhovom prostredí nepreplácal dodávky, ktoré narážajú na princípy súkromného práva a faktúry kolidujúce aj s unijným právom (čl. 6, 7 Smernice rady 93/13 ES o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách).

51. Pri poplatku za zabezpečenie účtovného prerušenia/obmedzenia dodávky ZP sa jedná o poplatky za porušenie zmluvy, pričom spotrebiteľ nemá v ďalšom možnosť využívať služby pôvodne mu poskytované žalobcom. Teda žalovaný ako spotrebiteľ bol povinný platiť sankciu za to, že dodávateľ mu nebude dodávať plyn. Zaplatením poplatku za prerušenie dodávky plynu, ako aj poplatkov za upomienky, žalovanému ako spotrebiteľovi nebola poskytovaná žiadna služba. Práve naopak, prerušením dodávky plynu mu bol znemožnený prístup k službám a ďalším dodávkam zo strany žalobcu. Preto takéto dojednanie ohľadne vyššie uvedených poplatkov spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach medzi dodávateľom a spotrebiteľom v neprospech spotrebiteľa ako ich predpokladá ustanovenie § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, čím sa zároveň prieči dobrým mravom v zmysle ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka.

52. Kritériu prijateľnosti zmluvnej podmienky a rovnovážnosti práv a povinností strán spotrebiteľského vzťahu nezodpovedá podmienka o poplatku, ktorý nemá pre spotrebiteľa žiaden preukázateľný prínos, a za ktorý sa mu nedostáva žiadneho protiplnenia. Uvedené poplatky slúžia výlučne záujmu zmluvného partnera spotrebiteľa na maximalizácii zisku spojeného s existenciou zmluvného vzťahu (porovnaj rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10Co/27/2013, sp. zn. 10Co/325/2014, rozhodnutie Vrchného krajského súdu v Karlsruhe sp. zn. AZ17U 192/2010 zo dňa 3. 5. 2010). Na základe uvedeného odvolací súd je toho názoru, že žalobcovi nepatria vyššie špecifikované poplatky. Poplatok za prerušenie dodávky zemného plynu a poplatky za upomienky sa javia iba ako ďalšia sankcia za oneskorenie sa s platením za dohodnuté dodávky plynu, pričom takéto sankcia má charakter zmluvnej pokuty, pričom žalobca nepreukázal, že by dojednanie o zmluvnej pokute a sankciách bolo súčasťou listiny, na ktorej spotrebiteľ pripája svoj podpis. Pričom prípadné vymedzenie vo Všeobecných obchodných podmienkach, resp. v Cenníku nemožno považovať za platné dojednanie zmluvnej pokuty, ako to vyžaduje ustanovenie § 544 ods. 2 Občianskeho zákonníka. V rámci spotrebiteľských zmlúv dojednanie zakladajúce právo na zmluvnú pokutu, rovnako ako aj rozhodcovská doložka, zásadne nemôžu byť súčasťou tzv. všeobecných obchodných podmienok, ale len súčasťou samotnej spotrebiteľskej zmluvy, teda listiny, na ktorej spotrebiteľ pripája svoj podpis (nález ÚS ČR z 11.11.2013, sp. zn. I.ÚS 3512/2011).

53. Záverom odvolací súd poukazuje na to, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní správne vychádzal zo skutkového stavu zisteného z navrhnutých (označených) dôkazov, ktoré žalobca pripojil k žalobe, iné dôkazy strany sporu (žalobca) nenavrhl vykonať a v danom prípade súd nemal poučovaciu povinnosť o procesných právach a povinnostiach vo vzťahu k žalobcovi, ani povinnosť odstraňovať argumentačné a dôkazné nedostatky žaloby (§ 132, § 160 ods. 3 CSP). V prejednávanej veci na podklade skutkového stavu zisteného z dôkazov predložených žalobcom, možno dospieť k záveru, že žalobca nepreukázal oprávnenosť nároku (v požadovanej výške) proti žalovanému na zaplatenie platieb za prerušenie dodávky zemného plynu do odberného miesta a poplatkov za opakované upomienky, a preto už z tohto dôvodu pre neunesenie dôkazného bremena žalobcom, správne súd prvej inštancie nárok žalobcu na zaplatenie sumy 93,53 Eur s príslušenstvom ako nedôvodný zamietol.

54. Žalobcom v odvolacom konaní predložené listinné dôkazy v zmysle ust. § 366 CSP (rozhodnutie č. 008/2015-P-OP zo dňa 2.12.2015, rozhodnutie č. 0010/2014-P-PP zo dňa 22.12.2014, vzorové

obchodné podmienky dodávky plynu pri poskytovaní univerzálnej služby pre odberateľov plynu v domácnosti, katalóg služieb spoločnosti SPP-distribučná, a.s. účinný od 1.9.2016, cenník externých služieb a výkonov súvisiacich s dodávkou plynu ev. č. ESaV1/2016) nemožno akceptovať a nebolo možné na ne prihliadať, keďže ide o oneskorene uplatnený prostriedok procesného útoku, ktorý nebol použitý v konaní pred súdom prvej inštancie, preto odvolací súd nepostupoval podľa § 384 ods. 3 CSP.

55. S poukazom na vyššie uvedené, pokiaľ súd prvej inštancie napadnutým II. výrokom žalobu zamietol, rozhodol vecne správne a preto odvolací súd po vysporiadaní sa s podstatnými tvrdeniami odvolateľa, s použitím § 387 CSP napadnutý rozsudok, včítane správneho III. výroku o náhrade trov konania (odvolaním napadnutého bez uvedenia osobitných odvolacích námietok) potvrdil.

56. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu argumentáciu odvolateľa, už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie rozsudku súdu prvej inštancie, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

57. V odvolacom konaní fakticky plne úspešnému žalovanému vznikol zásadne nárok na náhradu trov konania odvolacieho konania (v zmysle § 255 ods. 1, § 256 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP), o ktorom v zmysle § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP musí aj bez návrhu rozhodnúť odvolací súd, keďže týmto rozhodnutím sa predmetné konanie končí. O výške náhrady trov konania v takom prípade v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

58. Z obsahu spisu vyplýva, že v danom prípade bol žalovaný v odvolacom konaní pasívny, nevykonával žiaden procesný úkon, náhradu trov konania si neuplatnil, ani nevyčíslil a podľa obsahu spisu mu ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli.

59. Civilný sporový poriadok výslovne nerieši situáciu ak strana, ktorá na základe procesných ustanovení má nárok na náhradu trov konania, o náhradu trov zjavne neprejavila záujem, navyiac podľa obsahu spisu jej v odvolacom konaní ani žiadne nevznikli.

60. Na daný prípad nie sú k dispozícii ani analogicky použiteľné ustanovenia CSP alebo iného zákona (analogia legis alebo juris). Odvolací súd preto s použitím Základných princípov čl. 4 ods. 2 CSP aplikoval na rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania princíp racionálneho zákonodarcu a o náhrade trov žalovanej rozhodol podľa fiktívnej normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom. Vychádzal pritom z pomyselnej normy, že ak si strana náhradu trov konania neuplatní, ani jej podľa obsahu spisu v konaní žiadne nevznikli, je v súlade s čl. 17 základných princípov CSP zakotvujúcich procesnú ekonomiu rozhodnúť priamo tak, že sa jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva. Rozhodnutie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho sporu.

61. Na základe uvedeného odvolací súd žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi nepriznal.

62. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).